

Az utolsó apostol

minden étkezés egyforma
a barátok régen elmentek üresek a tálak
az asztalon
szárad a jóízű főzelék nyoma
a kanalakon
szálak a hajából amellyel nárduskenettel megkent
lábát törölte
és sírt vigasztalanul a nárdusos bokát áztatva
mindenki magára maradt a koleszterintől való félelmével
és vérnyomáscsökkentő tablettáival
daloljunk újra korhely módra töltsük
a bort
noha „egy ti közületek elárul engem”
noha nem emlékezünk ki kötötte kendővel körül magát
hogy lavórral a kezében mindannyiuk lábát megmossa
így elválasztva a szklerózis áldozatai leszünk
egészen tehetetlenül
félek a pénztáros nevét elfelejteni
nehogy a meghívott vendégek közé vegyüljön és megismételje
„aki velem ette a kenyeret a sarkát emelte fel ellenem”
nem tudom hány temetés múlt el
s azt sem hányan maradtunk
de asztalomon minden vacsora az utolsó
tizenkét tányérból meríték
ugyanennyi villát kést érintek
szónoklatok az esküdszék előtt üres gyomorral
„néktek is meg kell mosnotok egymás lábait”
szavak erőtlen
ráncos bőr izomtalan
beomlott sátorszerkezet

Don't eat meat!

1. Szomorú szívvel jelentem, nem haltam meg, és egészen jól érzem magam. Akár a dühös bohócok, akik valahol a déli félteke alján táboroznak és badmintonoznak az Angirasz nemzetségéből való pingvinekkel, rímeket mormolok, melyek sohasem okoztak fejfájást, és amelyek áldásos injekcióira számítunk kövér ábrázatunkon.
2. Azt mondják, az arany sárgás porrá vált, amit a dohányosok középső és mutatóujjuk körül hordoznak, úgyhogy a szifiliszeselek, cukrászok és holdkórosok éjszakánként arról álmodhatnak, hogyan fogadja be vérkeringésük a szemcséket az acéltűn keresztül, amely ki tudja, milyen bányamélybe vezet, vagy ne adj' isten ama mérgező kipárolgásoknak a forrásához. Nos, ennyit mondhatok most, hogy már nem létezem.
3. Mindenhol nyugalom és csönd és por, elmúltak azok az idők, amikor hitték, hogy aki elmegy, az örökre elment. Nincs többé ilyesmi, kedves nővérekék, nincs: már a pionírok szája sem nyílik arra, amire az ősz hajú nyugdíjasok egész csordája esküdött, arra az ősi rajzfilmből való sűrű, gyantás bajuszra.
4. Viszket az orrunk, testvér, tüsszentenénk, de maradjunk inkább némák abban a percünkben, mely garantálja majd jogainkat és kötelességeinket a távoli mezőkön, ahol, régóta várom már, csontjaim majd megpihennek.

5. Hagyjuk hát el a panaszos hangot, mit ennyi meg ennyi példányban sokszorosítottunk, felejtsek ott egy borítékban, melyen sem a címet, sem a bélyeget nyelv nedve nem érte. A feledés, mondják, eltöröl mindent! Már kezdem is: nem köpködök, nem én. Ha ti is így tesztek, képzeljétek, miféle ismerésben részeseülünk majd ott. Mindenesetre patkányból főzik a legjobb halászlét!

Ivan Negrišorac (1956, Trstenik). A Belgrádi Egyetem Filológiai Karán szerzett magiszteri, majd doktori oklevelet. A Matica srpska titkára volt, ma a *Letopis Matice srpske* című folyóirat főszerkesztője, az újvidéki Bölcsészettudományi Kar tanára (irodalomelmélet). Költő, próza- és drámaíró, kritikus. Újvidéken él.

Verseskötetei: *Trula jabuka* (1981), *Rakljar. Želudac* (1983), *Zemljopis* (1986), *Toplo, hladno* (1990), *Abrakadabra* (1990), *Hol* (1993), *Veznici* (1995), *Prilozi* (2002), *Potajnik* (2007). Regény: *Andeli umiru* (1998). Négy drámája is megjelent.

Értekezés: *Legitimacija za beskućnike*, Srpska neoavantgardna poezija: Poetički identitet i razlike (1996).

Díjak: 1981: Goranova nagrada, 1990: a Vajdasági Írók Egyesületének Év Könyve Díja (Nagrada Društva književnika Vojvodine za knjigu godine), Đura Jakšić-díj (1995), 2007: Zmaj-díj (Zmajeva nagrada).